РІК ВИДАННЯ X

ЦІНА 1 КРБ.

перець

№ 15. КИЇВ, СЕРПЕНЬ 1950 р.

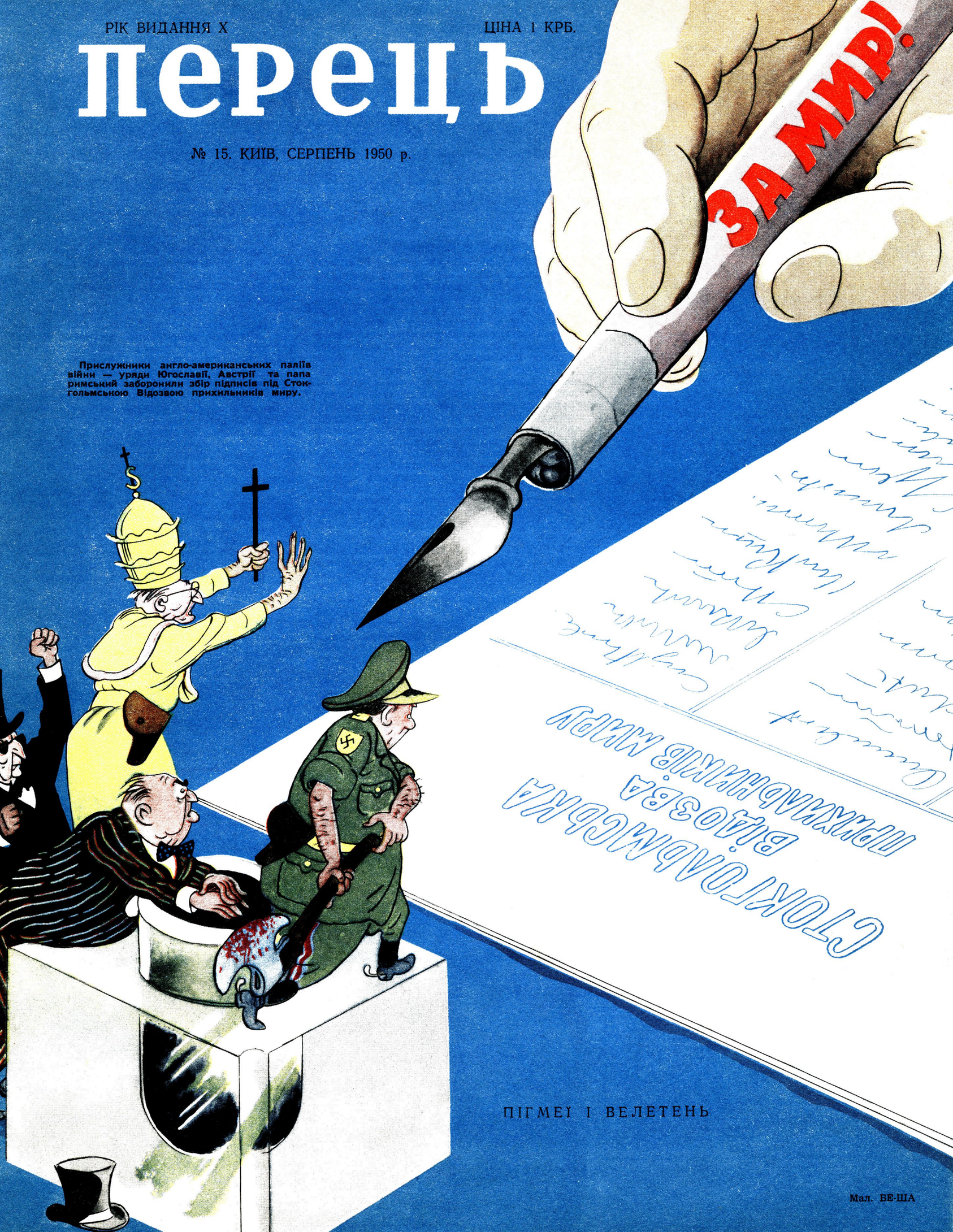

Прислужники англо-американських палїв війни — уряди Югославії, Австрії та папа римський заборонили збір підписів під Стокгольмською Відозвою прихильників миру.

ПІГМЕЇ І ВЕЛЕТЕНЬ

Мал. БЕ-ША

Микола РУДЕНКО

КРИВАВИЙ ГІСТЬ

За кілька днів до вторгнення американо-лісинманівських військ на територію Корейської народно-демократичної республіки Південну Корею відвідав радник державного департаменту США Джон Фостер Даллес. **(З газет 1950 року).**

За кілька місяців до захоплення влади фашистами Німеччину відвідав представник фірми «Браун бразерс, Гарріман енд К°» Джон Фостер Даллес. **(З газет 1933 року).**

Тільки літак,
заревівши у хмарах,
Прибув
у Сувонський
авропорт, —
Джентльмена
в золотих окулярах
Оточив
офіцерський
ескорт.
Куди він
прямує
по диких тропах?
Чого він хоче
і що він може?..
Чому
товчеться
в брудних окопах
Випещений
вельможа?..
Ось він
карту
поклав на коліна,
На північ
долоню
простяг...

Хіба він
не так
із пивниць Берліна
Гітлеру
показував
на рейхстаг?..
Посланий
фірмою
«Браун бразерс»,
Тоді
він здійснив
усе сповна.
В ті дні
рейхстаг
спалахнув одразу,
Сьогодні —
в Кореї війна.
І дякуючи
йому
за науку,
А головне —
за товстий гаман,
Тоді
його Гітлер
чмокав у руку,

Сьогодні —
кат Лі Син Ман.
Які ж
несподіванки
в тім,
що сталось?..
Справа
цілком
ясна:
Там,
де висадивсь
Фостер Даллес, —
Висаджується
війна.

Здоровенькі БУКИ!

ЛИСТ КЕРІВНИКАМ КАХІВСЬКОГО РАЙОНУ, ХЕРСОНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Дорогі кахівські керівники!

Прийміть мій гарячий привіт і найкращі побажання! Моє найперше побажання... Але, перш ніж висловити своє найперше побажання, — розкажу вам одну історію. Трапилась ця історія не в степах херсонських, не в Кахівському районі, а над річкою-бистрицею Дністром, в селі Слобода-Шлишковецька, Могилів-Подільського району, Вінницької області.

Зібрались якось керівники Слободи-Шлишковецької і почали думу думати: чи входить у їхні обов'язки піклуватися про культурно масову роботу, чи не входить, чи слід їм дбати про лекції для колгоспників, про агропропаганду, про художню самодіяльність, кіносеанси і т. д. і т. п., чи не слід. Думали, думали керівники Слободи-Шлишковецької і вирішили, що не слід. У районі про ці діла запитують врядигоди, та й то так, для годиться. Натискують тут головним чином на чергові кампанії, так навіщо завдавати собі клопоту культурно-масовою роботою!? Якось і так проживемо!

І живуть тепер у Слободі-Шлишковецькій, як у лісі. Тиша, гладь і божа благодать. Лише вечорами цю тишу порушують тужливі, як завивання осіннього вітру, звуки, що линуть з сільського клубу: «Ме-е-е-е...», «Бе-е-е-е...».

Чому ж з клубу лине не пісня, не голос лектора, не перебори веселої гармошки, а якесь чортовиння: «Ме-е-е», «Бе-е-е»?.. Дуже просто. У цьому селі клуб перетворили на пустку, а щоб приміщення культурного закладу не простоювало марно, хазяйновитий завклубу поселив там свою козу з козенятами. Цей козячий ансамбль і дає щовечора «концерти», не знаючи, що сільські керівники вирішили «якось і так прожити». Отака історія.

— Але при чому тут ми!? — здивуєтесь ви. — Де «имение», а де «наводнение»! Де Слобода-Шлишковецька, а де Кахівка! Не дивуйтесь. Подібні історії відбуваються і в Кахівці!

Є у вас районний Будинок культури. Стоїть він край базарної площі, обшарпаний, обдертий, непривітний, як німий докір вам за ваше байдуже, некультурне ставлення до культурних запитів населення. Культурою в цьому Будинку культури і не пахне. Тут пахне пивом. Тут не почуєш пісень, не почуєш лекцій, не почуєш музики. Тут почуєш «Р-р-раз, два, взяли! Р-р-раз, два, взяли!» Чуєте, дорогі кахівські керівники? Це гримлять густі баси вантажників, що вкочують і викочують бочки з пивом. Це Херсонський пивзавод розмістив у вашому Будинку культури свою пивну базу!

І сміх, і гріх! І де? У Кахівці! У Кахівці, яку знає вся країна, у Кахівці, про яку складено стільки чудесних пісень!

Моє найперше вам побажання, шановні керівники: шануйте, любіть Кахівку, її культуру, її жителів. Не уподоблюйтесь «культурникам» з Слободи-Шлишковецької. Це не принесе вам слави. Запевняю від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

P. S. Нічого не матиму проти, якщо на черговому засіданні бюро Кахівського райкому КП(б)У товариші домовляться, кого з них конкретно і в якій мірі стосується даний лист. Не заперечуватиму, якщо кожен з них сприйме його цілком і повністю на свою адресу. Можна так, а можна й так.

ПЕРЕЦЬ.

Ставши на стахановську вахту миру, колгоспниці артілі «Червоний прапор» (Попільнянського району на Житомирщині) О. Олексієнко, В. Ковальчук та М. Костюк нав'язали за день близько 40 тисяч снопів.

Як сказано, — так нав'язано.

Мал. С. САМУМА

ТОВАРИШАМ ЧОБОТАРЯМ

(БАЙКА-НОТАТКА)

Я купив хромові чоботи виробництва харківської фабрики «Спорт» і після першого ж дощу залишився в самих халявах. Задники, закаблуки, стельки були картонні.

(З листа до редакції В. Тищенка, с. Юрівка на Дніпропетровщині).

Нам радощів не позичати —
Робити вміємо і вмієм танцювати...
Так ось нещодавно рільник Матвій
Пішов у бистрий танець молодий.
Прекрасно танцював!..
І все ж деталь одна
В тому видовищі була сумна:
З Матвійових чобіт на всі боки,
Мов горобці, шугали шкуратки —
Підметки, стельки, каблуки...
Поклін одваживши наліво і направо,
Матвій
Закінчив танець свій
В одних халявах.
Тоді у натовпі промовив хтось тихенько:
— Ой, ненько!
А чобітки ж були цілком новенькі...

Товариші чоботарі,
Та шийте ж ви шкапові чобітки
Хоча б на три-чотири гопаки!

С. КОВАЛЕНКО.

м. Ізюм.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

СТРАШНА ПОМСТА. Прояв страшної помсти зареєстровано в Котелевському районі на Полтавщині. За критичну замітку в МТС'івській стінгазеті про непорядки в крамниці Першотравневого ССТ зав. крамницею Катерина Братіна перестала відпускати крам членам редколегії і авторам замітки. Викликана допомога з райспоживспілки застряла в Котельві.

ЦІКАВА ЗНАХІДКА. У виконкомі Ладижинської райради на Київщині знайдено рапорт про закінчення обмолоту урожаю 1949 р. А в четвертій бригаді Городницького колгоспу «Новий світ» знайдено 7 скирт необмолоченої гречки врожаю 1949 р. Окозамилювачів поки що знайти не пощастило.

ЖЕРТВА НЕОБЕРЕЖНОСТІ. Каретою швидкої допомоги підібраний і в тяжкому стані доставлений до держторгінспекції голова Черкаської артілі «Текстильник» т. Столяров. Як виявилося, т. Столяров поранився при спробі накритись одним з грубих і колючих одіял, які виробляє очолювана ним артіль.

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

ЕСТАФЕТА ГІТЛЕР — ТРУМЕН

НЕСПОДІВАНИЙ УСПІХ

Голова райвиконкому Григоренко любив колективну творчість.

— Одна голова — добре, а десять — ще краще, — часто проказував він, скликаючи до себе завідувачів відділів. — Ви мені, друзі, підготуйте, будь ласка, невеличку доповідь про міжнародне становище, так сторінок... сторінок на сорок—сорок п'ять,—через тиждень я виступаю в райклубі. Відповідальним за неї призначаю вас, Іване Антоновичу...

Після цього доля «міжнародного становища» вже не тривожила товариша Григоренка. Він знав, що завідувач райвідділу культосвітніх установ, Іван Антонович, його не підведе. А Іван Антонович засідав вечорами в своєму кабінеті над комплектами газет і журналів і, як казав він, «шив голові доповідь».

За годину—півтори до виступу Григоренко, було, подзвонить Іванові Антоновичу:

— Це ти, Іване Антоновичу? Привіт! Як дружина, дітки?.. Скільки сторінок вийшло?... Чудесно! Я вже попрошу тебе — підкинь доповідь мені додому. Я поїхав обідати... Бувай!

Григоренко з спокійною душею їхав додому і чекав кур'єра з культосвітвідділу. Одержавши доповідь, він перечитував її, розставляв де-не-де пропущені коми і йшов виступати.

Жителі райцентра неохоче йшли до клубу слухати Григоренка.

— І голова в нас ніби нічого, — говорили вони, — і на справах знається, і район у нас не з відсталих, а от почне доповідь читати, так тебе сон і обгортає. Стане на трибуні, очі в папку втопить, на людей не дивиться і мчить кудись скоромовкою... Конфуз та й годі!

Але недавно картина різко змінилася. Про Григоренкові доповіді й лекції заговорили зовсім по-іншому. На нараді в обласному центрі його лекції навіть декому в приклад поставили. Про нього, як про кваліфікованого лектора й пропагандиста, написали в республіканській газеті.

Криза, як переказують, настала несподівано. Захворів секретар райкому, і робити доповідь на одному з урочистих засідань доручили Григоренкові.

— Нам це не первина, — сказав він, — зробимо!

Повернувшись пізно додому, він одразу ж подзвонив Іванові Антоновичу, але телефон мовчав. Тоді, незважаючи на пізній час, Григоренко пішов до Івана Антоновича додому. Там він дізнався, що той разом з обласним інспектором терміново виїхали в глибинне село. Тоді він поспішив до завідувача районним відділом наросвіти. І тут йому не повезло — завідувач хворів. Від нього голова райвиконкому подався до Кононенка — керівника райплану. Той саме справляв іменини дружини. Зрадівши високому гостеві, хазяїн, під схвальні вигуки гостей, потягнув Григоренка до столу.

— Не випити з нами за іменинницю, та я такої образи повік не забуду! — наполягав хлібосольний плановик.

Після першої чарки випили другу. Перед третьою голова райвиконкому не витримав і потягнув хазяїна до сусідньої кімнати.

— Доповідь? — посміхнувся Кононенко, вислухавши Григоренка. — Доповідь — це для нас дрібничка! Що таке доповідь?.. Раз-два і готова!.. Ходім краще вип'ємо за іменинницю!

Голова райвиконкому махнув рукою на іменини і покинув веселу компанію. Але невдачі, видно, невідступно переслідували його цієї ночі. Остання надія його погасла, коли він дізнався, що завідувач парткабінету поїхав по літературу і повернеться додому лише через тиждень.

Товариш Григоренко прийшов додому стомлений і збентежений. Голова розривалася від думок. Це ж скандал!.. Хто підготує доповідь?! І вже тоді, коли він втратив останню надію, його осінила щаслива думка. Вона була така проста, що він, вражений, навіть, зупинився на мить. Потім, мов школяр, який знайшов правильне рішення задачі, швидко сів до столу, застругав олівці...

Схід сонця застав його за столом. Обкладений книжками, газетами, журналами, він щось записував, посміхався й знову писав. Це був конспект його доповіді. Сонцеві стало якось незручно заважати голові й воно пішло собі далі гуляти по небу...

Доповідь мала величезний успіх. Приємно вражені жителі районного центра від душі вітали свого голову, гаряче тиснули йому руку.

— Ніби підмінили людину! — радісно говорили вони. — І до чого все ясно розказав! Оце доповідь!

Відтоді і в Івана Антоновича, завідувача райвідділу культосвітніх установ, стали вільніші вечори — він уже більше не «шив доповідей» голові райвиконкому.

А. ГОЛОВКО,
В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Виконком Андрієво-Іванівської райради на Одещині (голова т. Стенгач, завідувач шляхвідділу т. Гмиря) не виконав своїх постанов про підготовку шляхів до перевезення хліба.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

В ОБ'ЇЗД ВЛАСНИХ ПОСТАНОВ

Міліоплаваючі

ОЙ, ТИ, ГОЙ ЄСИ, КАЛИНОВСЬКИЙ НАШ!..

Ріки бувають великі й малі. По великих ріках плавають великі кораблі, а на малих трапляються часом великі неприємності...

Щоб примусити малі ріки приносити велику користь, створено Республіканське управління по транспортному освоєнню цих річок. Управління повинно було освоїти 55 малих рік України, зробити їх зручними голубими дорогами. Подивимось, що ж республіканське управління освоїло і які сліди воно лишило на голубих дорогах.

Почнемо з Київського обласного управління.

До того, як почати освоювати малі ріки, освоїло воно велике приміщення в будинку № 6 на Хрещатику, почепило багатообіцяючу вивіску і — не кує й не меле... Забуло й думати про малі ріки.

Поскільки начальник Київського обласного управління т. Калиновський не йде до малих рік, то останні вирішили завітати до нього.

Зайшли до його кабінету три мілководні богатирі — Ірпінь, Рось і Тетерів. І спитали вони людським голосом:

— Ой, ти, гой єси, Калиновський наш! Чом ти, друже, нас не освоюєш! Чом не шлеш до нас, ясний соколе, своїх стругів ти ще й з товарами?

І одвітив їм Калиновський так:

— Геї ви, братіки мілководні! Ох, і як же я та освою вас, — ви ж малесенькі та міленькі! Чи ж мені, кораблю величезному, можна плавати по міленькому? Ох, і дно ж у вас не глибокее і води у вас мало, братіки! Та й русло у вас все забитеє корінюками та колодами. Краще вийду я на Дніпро-ріку, понесе Дніпро, як пір'їночку, кораблі мої та й з товарами. Легко впораюсь з перевозками, зароблю я там срібла-золота, штат роздутий свій годуватиму!

І похнюпившись, гості мовили:

— Ой, нащо ж тоді така вивіска, розмальована, розфарбована, гей, коли така хитромудрая комбінація тут прихована?!

Необласкані, неосвоєні вийшли Рось, Ірпінь та ще й Тетерів, ухопивши в управлінні обласному шилом патоки.

А коли з мови билинної перейти на мову цифр, то виявиться, що Київське управління 83 проценти своїх вантажів перевозить по Дніпру, прирівнявши його до малих рік, таких, приміром, як Либідь. Не пустити на Дніпро т. Калиновського, — значить посадити на мілину його разом з вивіскою. Без Дніпра йому в Києві робити нічого...

Золотою рікою називають Тетерів річники. До війни ходили по ньому пароплави Дніпровського пароплавства. А Київське управління по транспортному освоєнню малих рік відважується плавати цією рікою тільки під час весняної повені. На розчистці Тетерева працює одна «катеринка» (ручний коловорот) — і розчистці тій не видно ні кінця, ні краю.

Чи не пішла б справа веселіше, якби управління з Хрещатика переселилося на береги Тетерева? Нічого йому робити на Хрещатику: адже ні великі, ні малі ріки там не протікають...

ПО ТОЙ БІК ВИВІСКИ

Управління працює поки що не стільки над освоєнням рік, скільки над «освоєнням» державних коштів.

У минулому році потрібно було провести 106 тисяч погонних метрів вирівнювальних робіт на малих ріках. Вирівняно ж всього 29 тисяч погонних метрів. Цифри говорять самі за себе. Опікшись на малих водах, малорічники шарахаються на великі: треба ж якось «вирівнювати» виконання плану!

Засіли, наприклад, чернігівські малорічники в гирлах рік і далі — ні «тпру», ні «ну». Пішли на Десну-ріку. Глянули — шляхи занедбано. Від Сагнутьєва до Білих Берізок кілометрів на двадцять зліва й справа річище плотами захаращено. А лісосплавщики все женуть та женуть ліс «молем» (окремими колодами). Злякалися чернігівці, як би колоди не торпедували їхню плаваючу посуду, і перекинули свій флот на глибоку воду. Розгулюють вони тепер маршрутом, дорученим Дніпровському пароплавству, від Новгород-Сіверського до Києва. Скільки їм не трублять про те, що вони повинні освоїти ділянку від Трубчевська до Новгород-Сіверського, та це — як по воді батогом!

Бояться сісти на мілке, не помічаючи того, що давно вже посадили на мілину і себе, і управління своє республіканське.

І так — куди не кинь: на вивісках — одне, а в дійсності — зовсім інше.

Чернігівські суднобудівні майстерні від безділля почали будувати паркани, виготовляти віконні рами, ліс розпилювати. Щорська експлуатаційна дільниця захопилася землевпорядженням цукрових заводів і топографічною зйомкою малярійних боліт.

Замість відкриття нових водних шляхів, чернігівські мілкоплаваючі колумби відкривають нові джерела для одержання замовлень на «всякі» роботи.

ДВЕРІ БІЛЯ РУЧКИ

І обліпили чернігівських мілкоплаваючих колумбів, як комарі, різні діляги. Таких сторонніх рицарів без страху і сорому ми нарахували цілу дюжину. Від імені управління вони складали договори на різні роботи і одержували за це солідну комісію. Ділягам Вірському і Вірській позаторік виплачено 39 тисяч карбованців, а торік — 45 тисяч карбованців. Добре видно, освоїли вони управління!

Київські судноремонтні майстерні управління малих рік виробляють пробки до пивних бочок, хоч бочки використовувались як флот тільки в казці про царя Салтана.

Дубровицькі судноремонтні майстерні (Ровенська область) випустили основної продукції на 40 тисяч карбованців, а сторонньої — на 264 тисячі. Неважко сказати, що тут при чому: ручка біля дверей, чи двері біля ручки...

Єдина світла пляма в роботі Сумського управління — це станція прокату човнів. Жаль тільки, що тонно-кілометраж перевезених пасажирів у виконання плану не зараховується... Постає питання, чи варто держати ціле управління з солідним штатом і керуючим, щоб очолювати катання на човниках? Може для цього досить одного діда?..

НА ДВОХ ЯКОРЯХ...

Повернулись ми до Республіканського управління по транспортному освоєнню малих рік і побачили біля входу величезну дошку пошани з фотокартками. Підпирають ту дошку колони, а на колонах — два якорі величезних — щось на зразок символу. Стоїть дошка пошани на якорі. Заякорено й ініціативу кращих людей управління і периферії. На всі чотирнадцять управлінь є всього чотири землесосних прилади. Давненько радить інженер Гайлонський побудувати землесос в Київських суднобудівних майстернях власними силами. Могла б справа піти вперед, та засмоктало землесос у канцеляріях!

На глухому якорі стоїть транспортне освоювання малих рік.

Річники говорять замість «перевозимо» — вихоплюємо вантажі. Але поки що вони вихоплюють не вантажі з глибинних районів, а гроші з державної кишені і розпорошують їх між дрібними об'єктами.

РЯТУВАННЯ ПОТОПАЮЧИХ

Уявімо собі таке.

Подзвонить начальник республіканського управління Федір Миронович Хилюк в підвідомчу йому Київську фабрику такелажу і рятівних приладів:

— Тону! Дайте рятівний круг!

— Нема! — відповість йому директор фабрики т. Аронов. — Замість кругів ми зробили товарних ящиків 7879 штук, фарби 5 тонн, курток бавовняних та штанів видимо-невидимо і 501 халат. Крім того, ми випустили 8 тонн замазки...

— Ви мені своєю замазкою очі не замазуйте! — розсердиться т. Хилюк. — Потрібні рятівні круги. Ми вам запланували основної продукції на один мільйон сім тисяч карбованців. Де вона?

— План випуску рятівних приладів виконано на 6 процентів. Може вас задовольнять 800 пар ватяних штанів?

— Тону! — крикне ще раз т. Хилюк, і настане трагічна тиша.

— Пропав! — скаже т. Аронов. — Тепер і нас нічого не врятує...

— Нічого, не пропадем, — заспокоїть його бравий бухгалтер фабрики рятівних приладів Броверман, — вихід є: треба преміюватись.

— За що?!

— За невиконання плану.

Після взаємних поздоровлень, обіймів і слів Аронов преміює Бровермана. А Броверман видасть премію Аронову.

У вересні минулого року фабрика зірвала випуск 400 рятівних кругів. Аронов премію Бровермана. Броверман, навпаки. — Аронова. І так вони майже щомісяця самопреміювались, керуючись формулою: «курочка по зернині клює...».

Премії були тим рятівним кругом, за який щоразу хапалося керівництво фабрики, коли не виконувався план випуску рятівних приладів.

* * *

Вже немало води утекло після постанови Ради Міністрів про незадовільну роботу по освоєнню малих рік, а справи й досі стоять на якорі.

Видно, доведеться нагадати малорічникам, що справа транспортного освоєння малих рік є в першу чергу справою рук самих управлінь по транспортному освоєнню малих рік.

Знімайтеся товариші, з якоря і випускайте ваші мілкоплаваючі судна на малі ріки!

Попутного вам вітру!

М. ЗАХАРЕНКО,
спецкор ПЕРЦЯ.

Перепилуя...

ПАЛИЦЯ ДВА КІНЦІ МАЄ...

ХВАЛИВСЯ недавно директор Ново-Санджарської МТС (Полтавщина) т. Довгий «поламати ребра» голові велико-солонцівського колгоспу ім. ЦК ВКП(б) т. Оляничу. І не де-небудь, а на бюро райкому.

За що?

А за те, що т. Олянич категорично відмовився платити за простій двох тракторів, які, вийшовши з ремонту, ледь доїхали до колгоспу і знову стали на ремонт. Про це складено відповідний акт. Підписав його головний агроном райвідділу сільського господарства т. Біляєв. Але що т. Довгому акти. «Платн за простій, а то на бюро райкому поламаю ребра» — загрожує він голові колгоспу. Директор і не туди, що палиця два кінці має.

ЧЕРЕЗ ВІКНО...

РАНІШЕ на дверях Біляївського радіовузла висів напис: «Стороннім вхід заборонено». Тепер потреба в такому написі відпала.

Торік нарсуд зайняв одну кімнату радіовузла. Цього року нарсуд вселився в другу кімнату і зовсім відрізав апаратну від зовнішнього світу. Тепер радіотехнік і монтери ходять в апаратну... через вікно.

Щоб перевести суд в інше приміщення, потрібно кілька годин. Щоб перенести радіовузол, потрібно витратити кілька тисяч карбованців. Що ж вигідніше?

Вичерпну відповідь на це питання може дати тільки голова виконкому Біляївської райради депутатів трудящих, Одеської області.

В БАНЮ, В БАНЮ т. РУБАНА!

У СЛАВНОМУ курортному місті Слов'янську лише одна баня, та й та погана. Якби т. Рубан — завідувач міськкомунгоспу—спробував помитися у тій бані, то він би: а) спіткнувся на дірявій підлозі; б) не відкрутив би крана, в) одержав би таз без ручок; г) хвилювався б за речі, незамкнені у шафі; д) простудився б від протягів; е) на його голову впало б павутиння разом з павуком. І нарешті, лаючи самого себе за легковажність, він вийшов би з бані... брудним, заплативши за все це 2 карбованці.

Але т. Рубан не ходить у баню. Чекає, мабуть, поки йому влаштують «баню» у міській Раді.

БЕЗДОННИЙ АРТЕЗІАН

КАЖУТЬ, що один у полі не воїн. Дивлячись, що за один. Ось, приміром, головний інженер Запорізької облгідромеліоконтори т. Шабанов один, а воює з цілим колгоспом ім. Жданова, Гуляйпільського району.

Ще в 1946 році склав колгосп з конторою умову на будівництво артезіанського колодязя. Прибула після того в колгосп бригада бурильників, пробурила 20 метрів і сама десь так забурилася, що й сліду не залишилось.

Щороку правління колгоспу наступає на контору, щоб вона закінчувала будівництво артезіана, і щоразу Шабанов відбиває наступ. Він вимагає 50 тисяч карбованців, відпущених державою на будівництво колодязя. Але ж гроші можна виплачувати лише за виконану роботу. Шабанов робить хитрий маневр: радить правлінню скласти акт, наче артезіан уже готовий. Правління відмовляється. Після цього Шабанов сам переходить у наступ і каже: «Коли так, то не знайдемо ми дна у вашому колодязі».

І виходить, що ні дна, ні покришки. Лише один вояка Шабанов.

РИБА МОВЧИТЬ

ГНИЛИЙ Тікич — річка невеличка. Тече вона через десятки сіл Київщини. Через кожні 4—5 кілометрів — водяний млин, а поперед млина, як правило, водоймище, де розплоджується риба.

Рости б, плодитись і множитись рибі у Тікичі! Та не до того їй. Знавці запевняють, що тікицькі карасі, щуки та окуні перебувають в постійній тривозі. Пояснити це не важко, якщо згадати, скільки щороку гине тієї риби від отруйних покидьків виробництва, які спускають у річку Вільховецький та Почапинецький цукрозаводи.

Риба мовчить і гине.

Мовчить, як риба, і Київська обласна санітарна інспекція.

МАХНИРУКА

Директор фабрики пішов раз
по цехах
Поглянути, чи все там на місцях,
І трапилась пригода з ним така:
Побачивши робітника,
Що розгрібав іржаві залізяки,
Гукнув: — А це що за гуляка?
Що робиш тут в робочую годину?
Забув про дисципліну?
А робітник: — Та ви облиште лайку!
Оце ходжу, шукаю гайку.
В цеху у нас болтів багато,
Але щоб гайку відшукати,
Довгенько мусимо ми нишпорити
всюди.
Щодня цей брухт перекидають
люди...
Ви може б нам допомогли?..
— Нема коли
Мені займатися дрібницею такою,—
Сказав директор і махнув рукою,
— Подумаєш, біда яка!..
Від того дня директора прозвали:
М а х н и р у к а.
І вже по-іншому його не величали.

І правильно, — скажу замість
моралі, —
Хай не маха рукою на деталі!

М. ЯРОВИЙ.

І ТАК ЗЛЕ, І ТАК НЕДОБРЕ

Мал. А. РОМОДАНА

НА РОБОТІ

— Ех, швидше б у відпустку! Так набридло байдикувати!

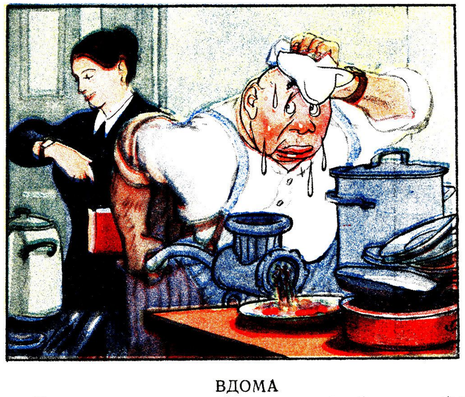

ВДОМА

— Поки я повернуся з роботи, приготую обід та прибери в квартирі!

— Ех, швидше б на роботу! Так хочеться відпочити!

ГЕНЕРАЛ-ЄФРЕЙТОР

ЯБЛУНЯ і ЯБЛУЧКО

В день народження Дугласа Макартура його батько генерал знищив маленьке індійське плем'я, що повстало проти американських колонізаторів. Цю «перемогу» він присвятив «генералу Макартуру-молодшому», який ще лежав у колисці і смоктав соску. На цій підставі казенні біографи Дугласа Макартура пишуть, що разом із молоком матері він пізнав і солодкий смак воєнної перемоги.

Поки син учився у військовій академії у Вест-Пойнті, батько його робив кар'єру. Він спровокував інцидент між американськими військами та філіппінцями і потопив у крові народно-визвольний рух на Філіппінах. За це президент США Мак-Кінлі призначив кривавого Макартура-старшого генерал-губернатором Філіппін.

По закінченні військової академії син генерала-провокатора поїхав закінчувати освіту до свого батька.

Минулого року на запитання кореспондентів: «Де ви проходили інженерну практику після військової академії?», Макартур відповів з властивим йому солдафонським цинізмом:

— Перша моя інженерна практика — спорудження семи шибениць для філіппінських бунтарів.

МАЙСТЕР ДРАПУ

«Хоробрість» генерала Макартура загальновідома. Про це свідчать ще свіжі в пам'яті два повідомлення телеграфних агентств. 29 червня 1950 року агентство Рейтер повідомило, що генерал Макартур вилетів у Південну Корею у дводенну поїздку по фронту для піднесення морального духу лісинманівських військ. Того ж 29 червня агентство Ассошіейтед пресс повідомило, що Макартур повернувся в Токіо. Смертельно перелякавшись реальної можливості потрапити в полон до північнокорейських військ, він захворів на ведмежу хворобу і чкурнув у свою штаб-берлогу.

Макартурові не вперше вже доводиться кивати п'ятами. На початку війни з Японією, застуканий зненацька японською атакою на Філіппінах, Макартур в паніці вилетів в Австралію, без гімнастерки, в одних штанях, залишивши напризволяще американські війська в Коррегідорі та Батані.

ЛЮБОВ І ПОЛІТИКА

Ще будучи в академії, Макартур ухитрився справити заручини з вісьмома дівчатами — дочками впливових родин. Але вичерпавши всі вигоди свого «женихівського» становища, він із жодною з них не одружився. Розбиті сердечні плацдарми завоювали інші честолюбці.

По закінченні першої світової війни Макартур знову вдався до послуг Амура. Після залицяння до дочки військового міністра Беккера, яке допомогло йому стати начальником військової академії у Вест-Пойнті, він почав полювати на пасербицю босса республіканської партії мільйонера Е. Стотсбері Луїзу Кромвель. Щоб проникнути у вищі кола правлячої республіканської партії, він навіть одружився з Луїзою. Коли тесть Макартура посварився з тодішнім президентом США Гувером, генерал без вагань покинув свою «кохану Луїзу» і перейшов на бік Гувера. Президент оцінив цю «сердечну жертву» і призначив Макартура начальником штабу американської армії.

ГАНЕБНА ПЕРЕМОГА

1932 року 25000 безробітних ветеранів першої світової війни організували голодний похід на Вашінгтон. Вони прийшли просити президента виплатити обіцяну їм допомогу. Переляканий Гувер запропонував Макартурові приборкати ветеранів.

Бравий генерал сам повів війська на беззбройних і беззахисних людей. Табір під Вашінгтоном було розгромлено. На місці бою залишилися тільки поламані протези, зірвані ордени і кров ветеранів.

Так син кривавого ката філіппінського народу став кривавим катом американського народу.

ГАНГСТЕР У МУНДИРІ

Після капітуляції Японії Макартур стає необмеженим диктатором Японії. В книзі «Японія Макартура» кореспондент агентства Юнайтед-пресс в Японії Рассел Брайнс так описує особисте життя генерала:

«Вільні від політики години генерал проводить в інтимному колі своєї сім'ї. Він живе з нею в будинку колишнього американського посольства, під охороною кремезних американських солдатів і великого загону японських поліцаїв, які несуть свою вахту навіть на навколишніх деревах. Величезна офіціальна резиденція переповнена шикарними меблями і рідкісними творами мистецтв. На початку окупації, за відсутністю скатерті, Макартур їв за голим столом».

Тепер Макартурові вже не доводиться їсти без скатерті. За ненакритими столами їдять пограбовані ним японці. В одному лише місті Кіото Макартур «придбав» на триста мільйонів ієн антикварних речей. Він скупив (читай — хапонув) значну долю акцій великої пароплавної компанії «Ніпон Юсен Кабусікі Кайся». Великі японські ділки підносили йому хабарі у вигляді подарунків і Макартур брав їх не червонію чи. У березні 1946 р. Макартур наказав японському урядові підготувати до відправки в США близько 500 тонн різних художніх виробів. Він навіть не пощадив багатств відомих храмів і приватних сховищ. Чимало з цих цінностей осіло в резиденції Макартура.

З дна Токійської затоки американці підняли затоплені в свій час японцями злитки золота, платини й срібла на загальну суму в 2 мільярди доларів. Чимала кількість цих трофеїв прилипла до загребущих генеральських рук. Так що, коли читаєш «Макартур», то розуміти це треба, як «американський гангстер в генеральському мундирі».

ГЕНЕРАЛ-ЄФРЕЙТОР

Вороги американського народу так звані «ізоляціоністи» Гувер, Маккормік та інші добилися призначення генерала Макартура командувачем американських військ на Далекому Сході. «Війна з Японією — це наша війна», — кричали вони. Друзі Макартура виступали проти відкриття другого фронту, а сам він після блискавичного драпу від японців відсиджувався за три тисячі кілометрів од фронту, у військово-морській базі Порт-Дарвін в Австралії, писав інтимні листи конгресменові Мюллеру, в яких обливав грязюкою прихильників другого фронту.

А в 1948 році ті ж вороги американського народу висунули кандидатуру самого Макартура в президенти США від республіканської партії. Та хтось опублікував інтимні листи генерала, і перед усіма постала його нахабна, фашистська кровожерна душа. Довелося Макартурові забути про завоювання Білого Дому.

Генерал від драпу Дуглас Макартур міцно осідає на Японських островах. У вересні 1945 року на перших сторінках токійських газет друкуються його величезні портрети з посмішкою і без посмішки, на борту лінкора «Міссурі», де японці підписали акт про беззастережну капітуляцію, і на фоні руїн Хіросіми, серед озброєних до зубів фронтовиків і серед майже голих красунь Голлівуда. Підписи кричать: «Дні імператора Хірохіто зліченні!», «Макартур перетворить Японію на Швейцарію Далекого Сходу!».

Але стрілка американської політики повернула у бік фашизму, й у вересні 1947 року Макартур фотографується вже поруч з своїм другом «імператором чумних бліх» Хірохіто. «Швейцарія Далекого Сходу» стає базою і плацдармом американської імперіалістичної агресії на Далекому Сході.

Генерал Макартур в усьому наслідує Гітлера. Він навіть накази свої пише «під фюрера». «Я!.. Я!.. Я!..» — випирає в нього з кожного рядка. Коли американські війська вперше висадилися в Південній Кореї, Макартур опублікував такий наказ: «На території Кореї, на південь від 38 паралелі північної широти, вся адміністративна влада перебуває в моїх руках. Населення беззастережно підлягає наказам, опублікованим за моїм підписом!»

І от тепер цього генерала-ефрейтора, душителя демократичних свобод, гонителя японської компартії, ката власного народу, кривавого вбивцю корейських жінок і дітей і кандидата в американські гітлери продажні члени Ради Безпеки прикрашають емблемами миротворця. Що може бути огидніше цієї комедії!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
М. ІВАНЧЕНКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Є така іронічна приказка: «Як мокре горить...» Сказано її, видно, про продукцію лебединської торфоартілі «Теплоенергія», де головує т. Черниш. Торф, який видобувається артіллю, має 50 процентів вологи. Продукція артілі «Теплоенергія» не дає ні тепла, ні енергії, а тільки вганяє у сьомий піт кожного, хто вважає, що нею можна скористатись, як паливом.

Скажемо прямо — зовсім без енергії працює правління артілі «Теплоенергія»!

І. СЮСЮРЧЕНКО.

Сумська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Про те, кому належить будинок, що його у Лісових Гринівцях займає колишній голова колгоспу Дзига О. А., існує дві версії. За першою — це власний будинок Дзиги, куплений ним ще в 1939 р. За другою — це шкільний будинок, незаконно захоплений Дзигою. Перша версія ніякими документами, крім голослівної заяви самого Дзиги, не підтверджується. Друга — навпаки, підтверджується рядом документів і свідчень, зокрема, довідками колишнього директора школи т. Чекерди і колишнього голови сільради т. Ричини, що цей будинок нікому й ніколи не продавався.

Але виконком Ружичнянської райради пішов за першою версією, тобто за голослівною заявою, й ухвалив закріпити шкільний будинок за Дзигою О. А.

А як же тепер бути з таким документом, як постанова Ради Міністрів СРСР про повернення школам усіх шкільних приміщень? Чи її писано не для виконкому Ружичнянської райради?

ЯКУБОВСЬКИЙ,
Голова виконкому сільради.

Кам'янець Подільська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У Запоріжжі, в районі Нового міста, курсують автобуси Запоріжбуду і Запоріжсталі. Проїзд з 6-го висілка до зупинки «Доменна» в автобусі Запоріжбуду коштує 50 копійок, а в автобусах Запоріжсталі — 60. Ходять тут ще й тролейбуси міського трамвайного тресту, які працюють на дешевій дніпрогесівській енергії. За проїзд у тролейбусі пасажирові доводиться платити вже 90 копійок.

Господарі транспорту ніяк не можуть домовитись про єдині ціни на квитки. Влаштуй їм, Перче, зустріч на своїх сторінках, дай їм можливість домовитись.

Г. ПЛЕТЕНЬ, Г. САМІЙЛЕНОК, П. ТОЦ.
Завод «Запоріжсталь».

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У першому-ліпшому місті розташування стадіону можна визначити на слух. Ви почуєте оплески або вигуки: «Б-и-й! Ще раз бий! Е-е-е-ех!» і т. д.

У Бахмачі, наближаючись до стадіону і парку, ви чуєте:

— М-у-у-у!

— Ігго-го-го!

— Хрю-хрю!

Справа у тому, що на футбольному полі та у парку пасуться райвиконкомівські коні, корова райпрокурора і т. д. Щодо бахмацьких футболістів, то вони і не «пасуться» коло чужих воріт, і не пасуються, бо за худобою їм ніде і потренуватися.

В. БРИТВИН.

Чернігівська обл.

МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Мал. В. САПРИКІНА
(шахта № 10, м. Ворошиловськ).

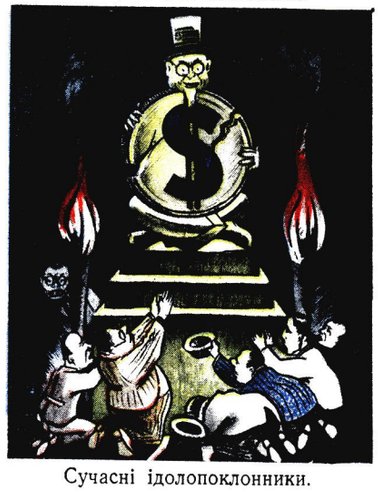

Сучасні ідолопоклонники.

Мал. ШКАРУПИ
(вагонний завод, Крюків).

Хрести, здобуті американською маріонеткою Лі Син Маном у боях на південь від 38 паралелі.

Мал. В. ЄРМАКОВИЧА
(завод імені Кірова, Макіївка).

— Куди прямуєш, друже?

—В американську зону окупації. Тут нам життя не дають, а там нашого брата - шкідника на літаках катають.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Гадаю, тобі буде цікаво дізнатися, що унтер Пришибєєв, під прізвищем Калугін, працює тепер завідувачем райвідділу кінофікації у Верхньодніпровську на Дніпропетровщині. Бачити його особисто мені не довелося, але по телефону з ним розмовляв. Він по тому телефону заборонив кінопересувці нашого агіттеплоплава «Пропагандист» показати в селі Домоткань кінофільм «Зустріч на Ельбі».

— Ви чого приїхали до нашого району?! — рявкнув у трубку унтер Пришибєєв. — Хто дозволив?! Заборроняю!..

Ніякі доводи на унтера не вплинули. Так і не показали ми фільму в Домоткані. Куди там було вже показувати, коли вслід нам неслося з телефону знайоме: «Наррод, розходься! Не товпся! По хатах!».

А. КОЗАЧКІВСЬКИЙ,
Начальник агіттеплоплава «Пропагандист» політвідділу Дніпровського пароплавства.

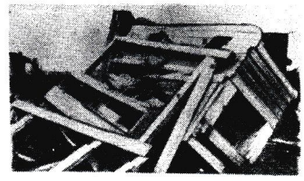

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Це фото — єдиний спогад про зерноочисну машину «ВІМ», за яку колгосп ім. 20-річчя Жовтня заплатив 3.187 карбованців.

Два роки тому цю машину позичив у нас директор Куцівського пункту «Заготзерна» Микола Васильович Найда. Позичив на два тижні, а продержав її на пункті аж два роки.

Колгоспники скаржились районним організаціям, писали до обласної контори «Заготзерна» — не допомогло. Микола Васильович погодився повернути машину тільки тоді, коли перетворив її на купу ламані.

Нам, Перче, здається, що від директора «Заготзерна» мало вимагати тільки чистого зерна, треба, щоб у нього ще й совість була чиста.

І. ЧАЛИЙ.

Новгородківський район,
Кіровоградської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 9 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Житловет-історії». Обговоривши його, виконком Кіровоградської обласної Ради запропонував головам райвиконкомів Велико-Висківського — т. Чорноіваненку, Червоно-Кам'янського — т. Бондаренку, Ново-Миргородського — т. Кареліну та Новгородківського — т. Білому **негайно звільнити всі приміщення, що належать ветеринарним установам.**

* * *

До ПЕРЦЯ надійшов лист про шахрайські вчинки окремих працівників Чернігівського пункту «Головзаготзерна».

За розкрадання державного майна **Сердюка та Шваба М. засуджено до 15 років, а Шваба І. та Залізка — до 10 років позбавлення волі кожного.**

* * *

ПЕРЕЦЬ одержав листа про непристойну поведінку секретаря Покровсько-Багачанського райвиконкому Козлова.

Виконком Полтавської обласної Ради повідомив, що **Козлова знято з роботи.** Райком партії оголосив йому **сувору догану з попередженням.**

* * *

Київські споживачі поскаржилися ПЕРЦЮ на погану якість сірників, що їх випускає Гомельський фанерно-сірниковий комбінат (Білорусія). У відповідь на лист редакції директор комбінату т. Зубрицький повідомив, що для задоволення законних вимог споживачів вжито ряд заходів щодо поліпшення якості сірників, зокрема змінено технологічний процес виготовлення запалювальної маси.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. **Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.**

Журнал «Перець» № 15 (194) (на украинском языке). Підписано до друку 28. VII. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 02648. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3058. Тираж 50.000 прим.

ДО ПИТАННЯ ПРО САМОСТІЙНІСТЬ ПОЛІТИКИ АНГЛІЙСЬКОГО УРЯДУ.

З одного боку...

...і з другого боку.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

КОЛИ РИЧИТЬ БРИТАНСЬКИЙ ЛЕВ